

Ομιλία στην Ανάληψη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού (1ο Μέρος)

[/ Πεμπτούσία](#)



Ποια είναι η σημερινή εορτή; Είναι σεπτή και μεγάλη, αγαπητέ, και υπερβαίνει τον ανθρώπινο νου και είναι αντάξια της γενναιοδωρίας του Θεού που την καθιέρωσε. Γιατί σήμερα έγινε συμφιλίωση του Θεού με το ανθρώπινο γένος. Σήμερα διαλύθηκε η παλιά έχθρα και τελείωσε ο μακροχρόνιος πόλεμος. Σήμερα επανήλθε κάποια θαυμάσια ειρήνη που ποτέ δεν την περίμεναν προηγουμένως οι άνθρωποι. Γιατί ποιός θα έλπιζε ότι ο Θεός επρόκειτο να συμφιλιωθεί με τον άνθρωπο; Όχι επειδή ο Κύριος μισούσε τον άνθρωπο, αλλ' επειδή ο υπηρέτης ήταν αδιάφορος· ούτε επειδή ο Κύριος ήταν σκληρός, αλλ' επειδή ο δούλος ήταν αχάριστος.



Θέλεις να μάθεις πώς εξοργίσαμε αυτόν τον φιλόανθρωπο και αγαθό Κύριό μας; Γιατί, πραγματικά, πρέπει να μάθεις την αιτία της προηγούμενης έχθρας μας, ώστε, όταν δεις ότι μας τίμησε, ενώ ήμασταν εχθροί του και πολέμιοι, να θαυμάσεις τη φιλανθρωπία αυτού που μας τίμησε, και να μη νομίσεις ότι από δικά μας κατορθώματα έγινε η αλλαγή, και, αφού μάθεις το μέγεθος της χάρης του, να μη σταματήσεις να τον ευχαριστείς διαρκώς για τις πολλές του δωρεές. Θέλεις λοιπόν να μάθεις, πώς εξοργίσαμε τον Κύριό μας, τον φιλόανθρωπο, τον πράο, τον αγαθό, αυτόν που ρυθμίζει τα πάντα για τη δική μας σωτηρία; Σκέφθηκε κάποτε να εξαφανίσει ολοκληρωτικά το ανθρώπινο γένος και τόσο οργίστηκε εναντίον μας, ώστε να μας καταστρέφει μαζί με τις γυναίκες και τα παιδιά και τα άγρια θηρία και τα κατοικίδια ζώα και ολόκληρη τη γη.

Και εάν θέλεις, θα σου δώσω να ακούσεις και αυτήν την απόφαση. «Γιατί θα εξαλείψω», λέγει ο Θεός, «τον άνθρωπο που δημιούργησα από το πρόσωπο όλης της γης και τα θηρία και τα ζώα, γιατί μετανόησα που δημιούργησα τον

άνθρωπο». Και για να μάθεις ότι δε μισούσε την ανθρώπινη φύση, αλλά αποστρεφόταν την κακία, αυτός που είπε, ότι «θα εξαλείψω τον άνθρωπο που δημιούργησα από το πρόσωπο της γης», λέγει στον άνθρωπο, «Είναι καιρός κάθε άνθρωπος να επιστρέψει σε μένα». Εάν όμως μισούσε τον άνθρωπο, δεν θα συζητούσε μαζί του. Τώρα όμως τον βλέπεις να μη θέλει να κάνει αυτό, το οποίο απείλησε να κάνει, αλλά και να δικαιολογείται ο Κύριος στο δούλο και να συζητά σαν με ισότιμο φίλο και να λέγει τις αιτίες της καταστροφής που πρόκειται να γίνει, όχι για να μάθει τις αιτίες ο άνθρωπος, αλλά, αφού τις πει στους άλλους, να τους κάνει πιο συνετούς. Αλλ', όπως έλεγα προηγουμένως, τόσο άσχημα έπραττε στην αρχή το ανθρώπινο γένος, ώστε κινδύνευσε να χαθεί και από την ίδια τη γη .

Αλλ' εμείς, οι οποίοι φανήκαμε ανάξιοι για τη γη, σήμερα ανεβήκαμε στους ουρανούς· εμείς που δεν ήμασταν άξιοι να εξουσιάσουμε τη γη, ανεβήκαμε στην ουράνια βασιλεία, ξεπεράσαμε τους ουρανούς, αγγίξαμε το θρόνο του Θεού. Και το γένος, που γι' αυτό φύλαγαν τον παράδεισο τα Χερουβίμ, σήμερα κάθεται ψηλότερα από τα Χερουβίμ. Αλλά πώς έγινε αυτό το θαυμαστό και μεγάλο; πώς εμείς οι αμαρτωλοί, οι οποίοι φανήκαμε ανάξιοι επάνω στη γη και χάσαμε την εξουσία σ' αυτήν, οδηγηθήκαμε σε τόσο μεγάλο ύψος; πώς καταργήθηκε ο πόλεμος; πώς εξαφανίσθηκε η οργή; Πώς; Αυτό ακριβώς είναι το θαυμαστό, ότι δηλαδή όχι επειδή παρακαλέσαμε εμείς που άδικα οργιζόμαστε εναντίον του Θεού, αλλ' επειδή μάς παρακάλεσε αυτός που δίκαια αγανακτούσε, έτσι έγινε ειρήνη. «Στο όνομα του Χριστού λοιπόν παρακαλούμε, επειδή στο πρόσωπό μας είναι ο Θεός που παρακαλεί». Τί σημαίνει αυτό; Αυτός περιφρονήθηκε και αυτός παρακαλεί; Ναι, γιατί είναι Θεός και γι' αυτό, ως φιλάνθρωπος πατέρας, παρακαλεί.

Και πρόσεχε τί γίνεται. Μεσίτης είναι ο Υιός του Θεού που μας παρακαλεί, δεν είναι άνθρωπος, ούτε άγγελος, ούτε αρχάγγελος, ούτε κανένας από τους υπηρέτες του. Και τί κάνει ο μεσίτης; Τη δουλειά του μεσίτη. Όπως δηλαδή, όταν δύο άνθρωποι μισούνται μεταξύ τους και δεν θέλουν να συμφιλιωθούν, κάποιος άλλος, αφού έλθει και μπει ανάμεσά τους, διαλύει την έχθρα τους, έτσι έκανε και ο Χριστός. Ο Θεός ήταν οργισμένος εναντίον μας, εμείς μισούσαμε τον Θεό, τον φιλάνθρωπο Κύριο· ο Χριστός, αφού μπήκε στη μέση, συμφιλίωσε τα δύο μέρη. Και πώς μπήκε στη μέση; Δέχθηκε εκείνος την τιμωρία που έπρεπε να επιβάλει σ' εμάς ο Πατέρας· και υπέμεινε την τιμωρία αυτή και τις προσβολές των ανθρώπων. Θέλεις να μάθεις πώς τα δέχθηκε αυτά τα δύο; «Ο Χριστός», λέγει ο Παύλος, «μας εξαγόρασε από την κατάρα του νόμου, με το να γίνει ο ίδιος για χάρη μας κατάρα».

Είδες πώς δέχθηκε την τιμωρία που επιβλήθηκε από τους ουρανούς; Πρόσεχε πως υπέμεινε και τις προσβολές που του έκαναν οι άνθρωποι· «Οι προσβολές εκείνων

που σε πρόσβαλλαν», λέγει, «έπεσαν επάνω μου». Είδες πώς εξαφάνισε την έχθρα; Και πως δεν σταμάτησε να κάνει τα πάντα και να παθαίνει και να φροντίζει, ώσπου ανέβασε κοντά στον Θεό τον εχθρό και αντίπαλό του και τον έκανε φίλο του; Και αυτών των αγαθών η βάση είναι η σημερινή ημέρα, γιατί, αφού πήρε κάτι εκλεκτό από την ανθρώπινη φύση, έτσι ακριβώς το πρόσφερε στον Θεό. Και αυτό που γίνεται στα χωράφια που είναι σπαρμένα με σιτάρι, - όταν κάποιος πάρει λίγα στάχυα και κάνει ένα μικρό δεμάτι και το προσφέρει στον Θεό, Εκείνος ευλογεί με το μικρό δεμάτι όλο το χωράφι- αυτό έκανε και ο Χριστός. Μ' εκείνο το ένα σώμα και την εκλεκτή προσφορά έκανε να ευλογηθεί όλο το ανθρώπινο γένος.[...]

Πρόσφερε λοιπόν στον Πατέρα την εκλεκτή προσφορά του ανθρώπινου γένους. Και τόσο θαύμασε το δώρο ο Πατέρας, και γιατί είχε αξία εκείνος που το πρόσφερε και γιατί η προσφορά ήταν αμόλυντη, ώστε το δέχτηκε στα χέρια του και το τοποθέτησε κοντά του και του είπε: «Κάθισε στα δεξιά μου». Σε ποια φύση είπε ο Θεός, «Κάθισε στα δεξιά μου»; Σ' εκείνη που άκουσε, «χώμα είσαι και στο χώμα θα γυρίσεις».

[Συνεχίζεται]